

Zavíre zdaj ni bilo nobene. Kraljeviča sta mirno spala in hlapci so planili v njiju sobo. Nisem jim mogel slediti. Slišal sem završeti zagrinjalo pri postelji in — onemogel sem se zgrudil ob steno.

Ropót vrnivših se hlapcev me je vzbudil — v njih rokah sem ugledal krvave meče.

„Ali ste zadovoljni?“ vpíje surovi Slafar, „niti najmanjšega glasú ni bilo slišati!“

„Vojvoda bode sit“, vpíje Dingthon, „delo smo dobro zvršili!“

„Pa še ne popolnem“, ugovarja Forest ter se obrne k meni z besedami: „Ali ostaneta v postelji?“

„Odgovoriti nisem mogel, jezik mi je bil trd, ko sem slišal, da je moritev končana. Molčeč sem pokazal na kraj v preddvorani, razumeli so me, ker niso, kakor jaz, prvič storili takega hudodelstva.

Vzdignili so kamenéno pločo, izkopali v debelo zidovje globoko jamo — in jaz sam sem položil va-njo kraljevi trupli. Oblival sem je z vročimi solzami — da bi bil tudi jaz mogel z njima v grob — bila je moja jedina želja.

Zatoraj sem tako omahnil in obledel, ko sem zadel ob kamenéno pločo ter me je deseta ura spomnila grozovitega dejanja!

O Bog moj, zakaj ne gine z leti mojega življenja tudi spomin, da bi pozabil strahove, ki me od óne grozne noči obdajejo povsod, koder hodim!“

Dolgo vže so se blestele svitle solze v Henrikovih očéh — ko pa Tyrrel konča grozovito povest, ne more se kralj premagovati, ploha solz se mu vlije po licih in razjokal se je na glas.

Potem se obrne k Tyrrelu, rekoč: „Vaše krivde nečem maščevati s krvavo sodbo. Vsemogočni Bog vam je osível lasé, nagubil vam je vaše nek-daj ponosno čelo, v srcé vam je zasadil kljujočega črva, hojo vam je storil negotovo, omahljivo — On vam bodi plačnik!“

Tyrrel je hotel poljubiti kralju roko — ali kralj naglo odstopi. Nesrečni starček, katerega zgodovina imenuje kraljevega morilca — ostavil je ihteč véliko dvorano in „krvavi stolp“ — in odslej ga ni bilo videti nikdar več.

Prevéla J. M.

Materino srcé.

Bil je Božič. Lep, vesel čas, ob katerem bije milijon in milijon src veselja in blaženosti. Veličastno tiho se je vlegal mrak iz čarobne, brezkončne nebesne sinjave doli na snežno-belo zemljo. In ko so lepo ubrani zvonovi zadonéli iz blizu in daleč v veličastnem soglasji oznanujoč vesoljnemu svetu staro, sladko skrivnost nebeske ljubezni; ko so se jela razsvitljevati okna po hišah in se razlegati nepopisno veselje presrečnih otrok okolo lepo nakitenih jelčie, sedela je v nizkej, ubožnej sobi pri slabo brlečej luči mlada žena v temnej obleki; bila je vdova. Roki je imela sklenjeni ter némo in nepremiéno zrla v brlečo luč. Tuga in žalost se jej je videla na obledelem lici. Iz daljave so doneli zvonovi také lepo in

veličastno, takó veselo tjà do borne izbe zapuščene vdove, — v srečnih hišah pa so odmévali veseli glasovi presrečnih otrok. Še celó starčki so se veselili spomina nekdanjih srečnih mladostnih let — samó v vdovinem srci ga ni bilo žarka nobenemu veselju, v njenem srci je bilo vse tiho in prazno! —

Dà, tudi njeno srce je bilo nekda j veselo. Imela je ljubega, plavolasega sinka — bil je njena nada, njen ponós in veselje. Ali tega so jej pred dvema mesecema položili v zemljo pod zeleno rušo, poleg njegovega, o j prerano umrlega ljubega očeta.

Nikogar nima zdaj, ki bi se z njo veselil božičnega drevesca. In ta prelepi praznik za vsako materino srce — tudi za njo nekda j poln radosti in veselja — obnovil je v njenem srci znova komaj zaceljene, krvaveče rane.

Bridkosti jej poka srce. Zdajci vstane, vzame z mize majhno pa lepo nakiteno božično drevesce, zagrne se v veliko sivo ruto, ter se tiho odpravi iz hiše. Po temnih stopnicah pride v razsvitljene ulice, in — ali je res? ko takó urnimi koraki dalje stopa, izvedri se jej lice, sladek nasméh jej poigrá okolo tenkih ustnic. Kam-li gre takó urno? Naravnost na pokopališče. Tù je grob umrlega sopru ga — tù njenega plavolasega ljubljenca. — Drevesce postavi na tlà, s trudom odkoplje sneg raz grobova in v sredo mej njiju postavi tenko jelčico, ter prižge bele svečice. Kakor v srčnej molitvi, sklenila je roci, a v njenem jasnem, k nebu obrnjenem pogledu, odsevala je udanost v voljo božjo — in živo upanje na svidenje v nebeškem veselji. — Milijone in milijone zvezdic je blestelo na temno-sinjem, nočnem nebu in bilo priča o tem, kar je napolnjevalo nje dušo in srce. V živej domišljiji je videla svojega sinčka, ki je sladko se smijoč stezal ročici po njej in klical: Ne jokaj, ljuba mamica moja, kmalu, kmalu prideva po-té jaz in ljubi moj atej!

Jutranja zôra jo je vzbudila iz srečnih sanj. Hitela je domóv z utolaženim srcem in umirjeno dušo. Saj so to noč angeli božji oznanjevali vesoljnemu svetu: „Mir in slava vsem, ki so svete volje!“ Tudi na njo — zapuščeno vdovo — padel je žarek neskončne milosti božje. Izpolnila se jej je vroča želja — v malo tednih je bila združena na večno sè svojimi ljubimi.

Tanja.

Jezus in sv. Peter.

(Narodna pripovedka.)

Jezus in sveti Peter, hodeč po svetu, prideta do ubožne hiše. Stara ženica je sedela na pragu. Jezus jo vpraša: „Kje je vaše kosilo, žena?“ — „V božjih rokah,“ odgovori ona.

Kmalu potem prideta nebeška potnika do travnika, na katerem je kosec kosil travo. Jezus ga vpraša: „Kje je tvoje kosilo?“ — „Kaj vaju to briga! Nikar ne mislita, da bi ga vidva kaj dobila,“ odgovori ošabni kosec.

Ko hočeta Jezus in Peter dalje iti, ugledata pod košatim grmom koščevo kosilo. Jezus reče Petru: „Vzemi je in nesí ónej ženi, ki je nama rekla, da je njeno kosilo v božjih rokah.“